

JOGI FÓRUM PUBLIKÁCIÓ

**A végrehajtói díjjegyzék (rész-díjjegyzék) ellen benyújtott
végrehajtási kifogások elbírálása**

Szerző:

dr. Domonkos Gyöngyi

2014. november

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. LIII. törvény (továbbiakban *Vht.*) 217. § (1) bekezdése szerint: „A végrehajtónak a végrehajtási eljárás szabályait és a végrehajtási kifogást előterjesztő jogát vagy jogos értékét lényegesen sértő intézkedése, illetőleg intézkedésének elmulasztása (a továbbiakban együtt: intézkedése) ellen a fél vagy más érdekelt végrehajtási kifogást (a továbbiakban: kifogás) terjeszthet elő a végrehajtást foganatosító bírósághoz. E § alkalmazásában a végrehajtási eljárás szabályainak lényeges megsértése az olyan jogszabálysértés, amelynek a végrehajtási eljárás lefolytatására érdemi kihatása volt”. A végrehajtási kifogások egyik tipikus példája és a gyakorlatban az egyik leggyakrabban előforduló típusa a díjjegyzék (rész-díjjegyzék) ellen benyújtott végrehajtási kifogás.

A végrehajtó a végrehajtási ügy befejezésekor díjjegyzéket, ügyviteli befejezéskor pedig rész-díjjegyzéket állít ki, amely ellen a felek jogorvoslattal élhetnek és a végrehajtói intézkedéstől számított tizenöt napon belül végrehajtási kifogást nyújthatnak be, amelyet a végrehajtást foganatosító bíróság bírál el.

A *Vht.* szabályozza a kifogás benyújtásának nemcsak az objektív, hanem a szubjektív határidejét. Előírja, hogy ha a végrehajtói intézkedés később jutott a kifogást előterjesztő tudomására, vagy a kifogás előterjesztésében a végrehajtó intézkedésétől számított 15 napon túl is akadályozva volt, a végrehajtási kifogás előterjesztésének határidejét a tudomásszerzéstől, illetőleg az akadály megszűnésétől kell számítani, amennyiben a kifogást előterjesztő a későbbi tudomásszerzés vagy az akadályoztatás tényét kellően igazolja. A végrehajtó intézkedésétől számított 3 hónap eltelte után azonban nem lehet kifogást előterjeszteni; e határidő elmulasztása miatt nincs helye igazolásnak {*Vht.* 217. § (2) bekezdése}.

A kifogás benyújtásának egyik feltétele, a fentiekben részletezett, törvény által meghatározott határidő betartása, a második feltétele a *Vht.* 217. § (4) bekezdése értelmében az, hogy a végrehajtási kifogásban az előterjesztő fél megjelölje a kifogásolt végrehajtói intézkedést, és azt, hogy a kifogást előterjesztő az intézkedés megsemmisítését vagy megváltoztatását milyen okból, mennyiben kívánja, továbbá meg kell jelölni, hogy a végrehajtó intézkedésével milyen

törvénysértést követett el, végül az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: *Itv.*) 43. § (8) bekezdése értelmében az előterjesztő félnek le kell rónia a végrehajtási kifogás illetékét, amely 15.000,- forint. A *Itv.* 43. § (8) bekezdése egy speciális rendelkezést is tartalmaz, ugyanis kimondja, hogy ha a kifogás alapos, a bíróság a kifogásnak helyt adó döntésében hivatalból rendelkezik az illeték az előterjesztő részére történő visszatérítéséről.

A végrehajtó a kifogást és a kifogásolt intézkedésre vonatkozó iratok másolatát három munkanapon belül továbbítja a végrehajtást fogatosító bíróságnak {Vht. 217. § (2) bekezdése}.

Amennyiben a kifogás elkésett, vagy olyan intézkedés ellen irányul, amely nyilvánvalóan nem lényegesen jogszabálysértő, továbbá ha a kifogást az előterjesztő felhívás ellenére hiányosan adja be, a bíróság a Vht. 217. § (5) bekezdése alapján a kifogást hivatalból elutasítja. Azonban ha a kifogás nem elkésett, nem hiányos, akkor a végrehajtást fogatosító bíróság érdemben bírálja el. Ha a végrehajtói díjjegyzék megfelel a törvényeknek, akkor a bíróság a végrehajtási kifogást elutasítja. Ha a kifogás alapján a bíróság törvénysértést állapít meg, akkor végzéssel a kifogásnak részben vagy egészben helyt ad, a díjjegyzéket módosítja, ha pedig lényeges jogszabálysértéssel történt annak kiállítás, módosítással a törvénysértést orvosolni nem lehetséges, akkor a díjjegyzéket megsemmisíti.

A bíróság a díjjegyzék, illetve rész-díjjegyzék ellen benyújtott kifogás elbírálásánál a Vht. szabályi közül a következőket veszi figyelembe: a költségviselésre vonatkozó általános szabályokat, a Végrehajtást fogatosításának közös szabályairól szóló III. fejezetének a Költség című rendelkezéseinél (34.§), illetve az Önálló bírósági végrehajtó című XIX. fejezetnek a végrehajtó díjazásáról szóló rendelkezései (254. §). Ezen kívül elbíráláshoz szükséges fontos szabályokat a bírósági végrehajtás díjszabásáról szóló 14/1994. (IX. 8.) IM rendelet (továbbiakban: *DSz.*), valamint a bírósági végrehajtás ügyvitelről és pénzkezelésről szóló 1/2002. IM rendelet (továbbiakban: *Vűsz.*) tartalmazza.

Tanulmányom célja, hogy a gyakorlatban előforduló díjjegyzék ellen benyújtott „kifogás típusokat” és azok elbírálásánál fontos szempontokat bemutassam.

A végrehajtási eljárás során a költségvetési rendre vonatkozó főszabály a Vht. 34. § (1) bekezdése szerint az, hogy a végrehajtás során felmerült valamennyi költséget az adós viseli. A végrehajtást kérőre pedig a törvény előlegezési kötelezettséget telepít, mivel a végrehajtást kérő kötelezettsége a végrehajtási eljárási cselekmények foganatosításának kezdetén a végrehajtó által megállapított (előzetesen kalkulált) összeg megfizetése a végrehajtó számlájára. A Vüsz. szerint a végrehajtó ezeket a befizetett összegeket köteles végrehajtói letéti számlán kezelni, a végrehajtás során a felmerült, megelőlegezett és tényleges költségekről költségjegyzéket vezetni.

Főszabály a fentiek alapján az, hogy sikeres behajtás esetén a végrehajtás összes költségét az adós viseli. Az általános költségviselési rend alól azonban a Vht. kivételeket teremt.

A Vht. 34.§ (2) bekezdés alapján a szakértő-becsüs közreműködésével és az árverés közhírré tételével felmerülő költségeket az köteles előlegezni, aki ezeket az intézkedéseket kérte. Ez alapján például, ha az ingatlan becsértékével szemben a végrehajtást kérő végrehajtási kifogást nyújt be a bíróságra, akkor az igazságügyi szakértő díját a végrehajtást kérő köteles viselni. A Vht. 40. § (1) bekezdése és a 34. §(5) bekezdése szerint pedig a végrehajtást kérő köteles a végrehajtandó követelés megszűnését és csökkenését haladéktalanul bejelenteni a végrehajtónak, köteles egyúttal a végrehajtó felhívásának megfelelően a végrehajtási költségeket megfizetni. Ha az adós a végrehajtási eljárás során a végrehajtást kérőnek fizette meg a követelés összegét, a végrehajtást kérő köteles a végrehajtási költségek kielégítéséről is gondoskodni. Ennek keretében a meg nem fizetett illetéket és az állam által előlegezett költséget, valamint a törvényszéki végrehajtó helyszíni eljárása, illetve a tanú díja fejében járó költségátalányt köteles befizetni a megfelelő számlára, a végrehajtás foganatosításáért a végrehajtót megillető összeget pedig köteles a végrehajtó elszámolási számlájára befizetni, illetőleg nyugta ellenében a végrehajtónak átadni. Ennek elmulasztása esetén ezen összeg megfizetéséért az adós és a végrehajtást kérő egyetemlegesen felel. A végrehajtást kérő felelős a bejelentés elmulasztásából eredő költségért és kárért, valamint a 34. § (5) bekezdésében említett összegek meg nem fizetéséért. A Vht-n kívül a DSz. is határoz meg az általános költségviselési rend alól kivételeket, amelyre a tanulmányom során a későbbiekben térek ki.

A végrehajtással összefüggésben felmerülő költségelemeket a DSz. tételesen felsorolja, egyúttal meghatározza annak az ügyértékhez igazodó mértékét is. Alapvetően négy költségfajtára oszthatjuk ezeket: munkadíjra, költségterítésre (költségátalány és készkiadás), behajtási jutaléokra (sikeres behajtás esetén) és egyéb végrehajtói díjakra, költségekre.

A pénzfizetésre irányuló végrehajtás esetén a felmerülő munkadíj vonatkozásában a DSz. az ügyértékhez igazodó számítási módot határozza meg. A számítás alapja a DSz. 7. § (1) bekezdése, amely meghatározza az ügyérték fogalmát. Eszerint végrehajtási ügyértékként a végrehajtható okirat végrehajtóhoz történő érkezésének napján fennálló forintban meghatározott összeget kell figyelembe venni, a főköveteléshez társuló járulékok időközbeni változásától függetlenül. Amennyiben a végrehajtható okirat a tartozás összegét más pénznemben (devizában) határozza meg, azt a Magyar Nemzeti Bank aznapi deviza középárfolyamának alapul vételével kell forintra átszámítani. A végrehajtási ügyértékhez igazodó munkadíjat a DSz. 8. § (1) bekezdése sávosan határozza meg: első sávként a 100 000 Ft-ot meg nem haladó ügyérték esetén határozza meg a munkadíj kiszámításának szabályát, második sáv a 100 000 Ft feletti, de 1 000 000 Ft-ot meg nem haladó ügyérték, harmadik az 1 000 000 Ft feletti, de 5 000 000 Ft-ot meg nem haladó ügyérték, negyedik az 5 000 000 Ft feletti, de 10 000 000 Ft-ot meg nem haladó ügyérték, végül az utolsó a 10 000 000 Ft feletti ügyérték esetén alkalmazandó számítási mód.

Ezen túlmenően a Dsz. a 8. § (2)-(6) bekezdéseiben egyéb ügyértékhez igazodó munkadíjakat is részletez. Meghatározott cselekményre (elvégzésre, tűrésre, abbahagyásra) irányuló végrehajtás esetén a végrehajtót megillető munkadíjat az eljárásra fordított idő függvényében kell megállapítani, melynek összegét a DSz. 9-10. §-ai minden megkezdett óra után konkrét összegben határozzák meg. Az eljárásra fordított időhöz igazodó munkadíj összege jelenleg minden megkezdett óráért 4000 Ft.

Az „Egyéb munkadíj” címszó alatt, a DSz. 11. §-tól a 11/B. §-ig tárgyalt összegek fenti két munkadíjelemen felül illetik meg a végrehajtót. Ezen tételek a végrehajtó székhelyén kívül foganatosított cselekményekkel, valamint a személyes kézbesítéssel kapcsolatban merülhetnek fel.

A költségtérítés a készkiadást és a költségátalányt foglalja magában. A végrehajtó a végrehajtás fogantatásával kapcsolatban készkiadásként számíthatja fel ellátási költségként: a köztisztviselőt megillető napidíjat, ha a székhelyétől 6 óránál hosszabb ideig volt távol, és a szállásköltségként számla alapján a ténylegesen felmerült költséget.

A végrehajtó utazási költségként a székhelyén teljesített végrehajtás fogantatása esetén 1500 Ft, a székhelyén kívül fogantatott eljárási cselekmény végzése esetén 2000 Ft utazási költségátalányt számíthat fel.

A Dsz. 13. §-a továbbá meghatározza, hogy a végrehajtó készkiadásként mit számíthat fel: szállítási (fuvarozási) költséget, a lezárt helyiség felnyitásának és újbóli lezárásának költségét, tanúk költségtérítését, a fénymásolat készítésének költségét, valamint a végrehajtás fogantatásával felmerült más költséget (tolmácsdíj, postai költség stb.). A 13.§ felsorolása nem taxatív felsorolás, a végrehajtó a §-ban meg nem jelölt tételeket is felszámolhat. Ugyanazon eljárási cselekménnyel kapcsolatosan két jogcímen nem számítható fel költség. Ugyancsak kizárt egyetemleges adóstársakkal szemben folyó eljárásban azonos eljárási cselekmények következtében felmerülő készkiadások többszörös felszámítása, ezért az ilyen kettőségek elkerülésére a szabályozás külön is kitér.

A költségátalány, mint költségtérítés a készkiadáson felül illeti meg a végrehajtót, mégpedig a munkadíj 50%-aként. A DSz. 18-20. §-ai alapján a behajtási jutalék csak abban az esetben illeti meg a végrehajtót, amennyiben az eljárása - teljesen vagy részben - eredményesen zárul. A pénzköveteléshez kapcsolódó jutalékrendszer szintén sávosan meghatározott, egyetemleges adóstársak esetén a behajtási jutalék alapjául a konkrét adós által teljesített összeget kell figyelembe venni. Meghatározott cselekmény végrehajtásánál a behajtási jutalék összege tételesen rögzített (jelenleg 25.000,- forint).

Az eljárás kezdetén megfizetendő költség

A végrehajtó az eljárás kezdetén kizárólag a munkadíjának és költségtérítésének részeként szolgáló összegek megfizetésére hívhatja fel a végrehajtást kérőt. E költségelemek közül a munkadíj

és költségátalány vonatkozásában a DSz 17. § (1) bekezdése az a)-d) pontjaiban külön nevesítve határozza meg a pénzkövetelés behajtására, a tartásdíj, munkabér és kártérítési összeg behajtására, a biztosítási intézkedés végrehajtására, valamint a meghatározott cselekmény végrehajtására és az ideiglenes intézkedés foganatosítására tekintettel felszámítható összegeket, amely az első három esetben a munkadíjhoz, illetve a költségátalányhoz igazodik. A készkiadás összege az eljárás elején nem határozható meg pontosan, mértéke az eljárás során foganatosított intézkedések függvényében széles határokon belül változhat, ezért a DSz. 17. § (5) bekezdése az eljárás kezdetén feljogosítja a végrehajtót, hogy a „várhatóan felmerülő” készkiadásának megfelelő költség előzetes megfizetésére is igényt formáljon. A végrehajtó által ekként az eljárás kezdetén bekért költség minden valószínűség szerint el fog térni az eljárás - érdemi vagy ügyviteli - befejezésekor kalkulált költségektől. A különbözettel a végrehajtó a díjjegyzék kiállításakor elszámol a felekkel.

A DSz. 17. § (1) bekezdése értelmében a végrehajtót az eljárása kezdetén a munkadíj és a költségátalány részeként úgynként megilleti pénzkövetelés behajtása esetén a pénzfizetésre irányuló végrehajtási eljárásban felszámítható a munkadíj összege és a költségátalány 50%-ának megfelelő összeg, de összesen legalább 4000 Ft, legfeljebb 75 000 Ft. A tartásdíj, munkabér és kártérítési összeg behajtására irányuló eljárásban felszámítható a munkadíj összege és a költségátalány 50%-ának megfelelő összeg, de összesen legalább 4000 Ft, legfeljebb 60 000 Ft, biztosítási intézkedés végrehajtása esetén pedig a teljes munkadíj és költségátalány összege. Ezekon felül a végrehajtó az eljárása kezdetén költség megfizetésére tarthat igényt a várhatóan felmerülő készkiadás összegének erejéig is. A végrehajtó az ügy iratainak megérkezése után köteles a végrehajtást kérőt az előzetesen kikalkulált költségelőleg megfizetésére felhívni.

Kifogás az eltúlzottan magas végrehajtási költségre vonatkozóan

Gyakran előfordul, hogy a valamelyik fél azért nyújt be a végrehajtó által kiállított díjjegyzékkel/rész-díjjegyzékkel szemben végrehajtási kifogást, mert a díjjegyzéken szereplő összegeket, a végrehajtó munkadíját, a költségtérítés tételeit túlzónak találja, és a végrehajtó munkájával arányban nem állónak gondolja. Ilyen esetekben (amennyiben a kifogás érdemi

elbírálásra alkalmas) a bíróság a fentiekben részletezett DSz. szabályaiból indulhat ki. A végrehajtó díjazását ugyanis a DSz. konkrétan megszabja. A végrehajtó munkadíja a törvény által meghatározottan sávosan van rögzítve, így annak összege nem vonható mérlegelés körébe, így a foganatosított végrehajtási cselekményekhez történő arányosításra nincs lehetőség. A DSz. a munkához arányosítást nem mondja ki, a rendelet kizárólag az ügyértékhez igazodó számítást rendezi, így a bíróság sem mérlegelheti, hogy a munkával, az elvégzett végrehajtási cselekményekkel arányban áll-e az ügyértékhez igazodó táblázat szerint felszámított munkadíj. (BDT. 1991.41)

A végrehajtó a díjjegyzékét a DSz-nek megfelelően köteles kiállítani, azonban ezen túlmenő, részletes kimutatások készítésére vonatkozó kötelezettséget nem ír elő számára sem a Vht., sem a díjszabási rendelet.

A bíróság, ha kifogásban ezt valamelyik fél vitatja, megvizsgálja, hogy a végrehajtási ügyérték összegét a végrehajtó a végrehajtható okirat alapján helyesen állapította-e meg, az ügyérték számításánál figyelembe vette-e a végrehajtási záradékban rögzített, késedelmi, törvényes kamatokat is. Így az ügyértékhez igazodó munkadíj összege a Dsz. 7. § (1) bekezdés alapján a munkadíj a végrehajtható okiratban feltüntetett főkövetelést, járulékot és költséget magában foglaló együttes összeghez igazodik.

A DSZ. 16. §-ának (1) bekezdése szerint a 12. és 13. § szerinti költségeken felül a költségátalány is megilleti, melynek számítási módja szintén a rendelet szerint rögzített, arányosításra, mérlegelésre ebben az esetben sincs lehetőség. Így ha a kifogás elbírálása során a végrehajtó a jogszabályoknak megfelelően járt el, a bíróság a kifogást elutasítja, ha azonban a díjjegyzékben számítási hiba van, elírás található vagy a DSz. rendelkezéseitől eltérően állította ki a végrehajtó, akkor a Dsz. 22. § (1) bekezdésben meghatározott jogkörében eljárva a bíróság a díjjegyzéket végzéssel módosíthatja.

Kifogás a végrehajtást kérő által befizetendő végrehajtási előleg kapcsán

A gyakorlatban sokszor előfordul, hogy a végrehajtást kérő azzal támadja a végrehajtó rész-díjjegyzékét, hogy a megelőlegezendő költség megfizetésére vonatkozóan a végrehajtótól semmilyen felhívást nem kapott, azonban az eljáró végrehajtó az eljárást ettől függetlenül megindította, majd az eljárás ügyviteli befejezése esetén rész-díjjegyzéket állított ki és felhívta, hogy az ott feltüntetett összeget fizesse meg.

DSz 17. § (7) bekezdés szerint a végrehajtó az ügy iratainak megérkezése után 8 napon belül, soron kívüli ügyben 3 napon belül - kivéve, ha a végrehajtható okiratot a kiállítójának meg kell küldeni - köteles a végrehajtást kérőt az (1) és (5) bekezdés szerinti költség megfizetésére felhívni olyan határidővel, hogy az eljárási cselekményeket előreláthatólag határidőn belül tudja elvégezni; azonban a végrehajtó a felhívástól eltekinthet, ennek tényét és időpontját a végrehajtási ügy irataiban köteles feltüntetni.

A végrehajtási ügyiratok alapján a bíróság megvizsgálja, hogy a végrehajtó költségelőleg bevárása nélkül indította-e meg az eljárást és erről a végrehajtást kérőt megfelelően tájékoztatta-e, a végrehajtói tájékoztatás pedig a végrehajtást kérő részére szabályszerűen kézbesítésre került-e. A végrehajtó eljárása a DSz 17. § (7) bekezdés második fordulata alapján nem jogszabálysértő, mivel a végrehajtó a költségelőleg megfizetésére irányuló felhívástól eltekinthet, ennek tényét és időpontját azonban a végrehajtási ügy irataiban köteles feltüntetni. A fenti jogszabályhely azt is deklarálja, hogy a felhívás mellőzése nem mentesít a végrehajtást kérőt a végrehajtási költségek megfizetésének kötelezettsége alól. A felhívás mellőzése esetén a végrehajtó nem állapíthatja meg az eljárásnak a [Vht. 52. §-ának e\) pontja](#) miatti (a végrehajtást kérő az előleget nem fizette meg) szünetelését, hanem köteles a végrehajtás foganatosítását az adott ügyben irányadó szabályok szerint megkezdeni és elvégezni.

Kifogás az eljárás ügyviteli befejezésére tekintettel kiállított rész-díjjegyzék ellen

A végrehajtást kérő költségelőlegezését a Vht. 34. § (1) bekezdése, valamint - ezzel összhangban - a DSz. 1. § (2) bekezdésének első mondata írja elő. Amikor a végrehajtási eljárás eredményesen zárul, a végrehajtó az ügy érdemi befejezésére tekintettel kiállítja a díjjegyzéket, és azt a feleknek kézbesíti. Így a végrehajtást kérő által az eljárás kezdetén megfizetett költségek az adós részéről megtérítésre kerülnek.

Díjjegyzék kiállítására azonban az eljárás ügyviteli befejezésekor is sor kerül, ugyanis a Vüsz. befejezett ügyek kezelésére vonatkozó rendelkezései érdemi és ügyviteli befejezés esetén egyaránt alkalmazandóak. A DSz. 21. § (1) bekezdés szerint pedig a végrehajtó a végrehajtási ügy érdemi vagy ügyviteli befejezésekor, meghatározott cselekmény végrehajtása esetén a cselekmény elvégzését vagy elvégeztetését követően az általa felszámított munkadíjról, költségtérítésről, behajtási jutalékról és az őt esetleg megillető egyéb összegről díjjegyzéket állít ki, amelyet a feleknek, végrehajtási kérelem elkészítése esetén a kérelmezőnek kézbesít.

Vüsz. 33. §-a alapján befejezett a végrehajtási ügy (érdemi befejezés), ha

a) a végrehajtást kérő a teljesítést bejelentette, vagy a tartozást elengedte,

b) az adós a végrehajtható okiratban foglaltaknak eleget tett, és ezt a végrehajtó megállapította,

c) a bíróság a végrehajtást megszüntette,

d) a végrehajtható okiratot visszavonták, törölték vagy hatályon kívül helyezték (megváltoztatták),

e) a bűnügyi zárlatot megszüntették, vagy a nyomozási bíró az ügyész, illetve a nyomozó hatóság által elrendelt zár alá vétel esetében az indítványt elutasította, és az ügyész vagy a nyomozó hatóság a nyomozási bíró indítványt elutasító végzése alapján a zár alá vételt feloldotta,

f) a zálogtárgy egyszerűsített végrehajtási értékesítéséből befolyt összeget a végrehajtó felosztotta,

g) a tartásra kötelezett adatainak beszerzésére sor került,

h) a végrehajtó a végrehajtási kérelmet a bíróságnak megküldte,

i) a zálogjogosult bekapcsolódásának alapjául szolgáló végrehajtási ügy megszűnt és a zálogjogosultnak a bekapcsolódással kapcsolatos költségei az annak alapján indult végrehajtási ügyben megtérültek,

j) a végrehajtói kézbesítés eredményes volt,

k) ha a végrehajtói kézbesítést a végrehajtó megszüntette,

l) a végrehajtó a felet regisztrálta a kézbesítési rendszerben, vagy azt megtagadta.

A Vüsz. 34. §-a szerint szintén befejezett a végrehajtási ügy ügyviteli befejezés esetén, melynek esetei a következők: ha

a) a végrehajtást valamennyi végrehajtási cselekményre kiterjedő hatállyal felfüggesztették,

b) a végrehajtás szünetel,

c) a végrehajtó a végrehajtási ügy iratait másik végrehajtónak küldte meg

d) az ügyet más végrehajtási ügygel egyesítették,

e) a letiltás előjegyzését a munkáltató (a járandóságot folyósító szerv) igazolta, vagy a lefoglalt követelést, illetőleg a később keletkező követelésről szóló szerződést a harmadik személy elismerte, és más intézkedésre nincs lehetőség, vagy nincs szükség,

f) biztosítási intézkedés végrehajtása esetén a végrehajtó a szükséges intézkedést megtette,

g) a meghatározott cselekmény végrehajtása során a végrehajtást kérő a [Vht. 172. §-ának \(3\) bekezdése](#) szerinti közzétételi kötelezettségének határidőben nem tett eleget,

h) a végrehajtói kézbesítés szünetel, vagy eredménytelen,

i) a különleges intézkedés iránti kérelemben közölt adatok nem elegendőek a tartásra kötelezett adatainak a nyilvántartásokból való lekérdezésére,

j) a kézbesítési regisztrációs ügyben kiadott hiánypótlási felhívást nem teljesítették.

Végrehajtási kifogás előterjesztésére gyakran kerül sor a Vht. 52. § d) pontja szerinti szünetelés esetén (az adósnak nincs lefoglalható vagyontárgya, illetőleg a lefoglalt vagyontárgy értékesítése sikertelen volt) kiállított rész-díjjegyzék ellen. E pont alapján akkor van helye

szünetelésnek, ha az adósnak semmilyen vagyontárgya nincs, vagy van ugyan vagyontárgya, de az mentes a foglalás alól, illetve ha a mentes vagyontárgyakon felül kizárólag olyan csekély értékkel bíró vagyontárgyak lelhetők fel, amelyek értéke a foglalás költségét sem fedezné.

A végrehajtó a fenti esetekben - az ok megjelölésével - jegyzőkönyvbe foglalva megállapítja az ügy szünetelését, a jegyzőkönyv másolatát pedig megküldi a feleknek. Egyúttal - az ügyviteli befejezésre tekintettel - kiállítja a rész-díjjegyzéket a ténylegesen felmerült költségeiről. Gyakran előfordul, hogy az eljárás megindításakor a végrehajtást kérő által megfizetett költség a foganatosított eljárási cselekmények következtében ténylegesen felmerült végrehajtási költségeket nem fedezi. Ezért - anélkül, hogy a végrehajtást kérő követeléséhez akár csak részben hozzájutott volna - a végrehajtó felhívja a végrehajtást kérőt a díjjegyzékben foglalt többletköltségek további előlegezésére.

Számos végrehajtási kifogást a fenti okra visszavezethetően terjesztenek elő a végrehajtást kérők. A bírói gyakorlat az ilyen típusú kifogások elbírálása kapcsán eddig nem volt egységes, azonban a 6/2013.(V.30) KIM rendelet 6.§-ával megváltoztatott 2013. június 29. napjától hatályos DSz. 17/B.§ alapján jogszabály rendezi ezt a kérdést.

A DSz. 17/B. §-a szerint ha

a) a végrehajtás érdemi befejezéséig vagy a meghatározott cselekmény foganatosítását követően a végrehajtót megillető díjak, vagy

b) lefoglalható vagyontárgy hiányában, illetve értékesítésének sikertelensége miatt szünetelő eljárás során az 1. § (2) bekezdés szerint a végrehajtást kérő által előlegezendő költségtérítés és munkadíj összege nem térült meg, az előlegezendő költségnek a 17. § és a 17/A. § szerint korábban már megfizetett összegeket követően fennmaradt részét az előlegezésre köteles végrehajtást kérőnek az eljárás befejezésekor készített díjjegyzék alapján kell megfizetnie a végrehajtó részére.

A fentiekre tekintettel a végrehajtó Vüsz. 34. §-b) pontja esetén, az eljárás szünetelésének megállapításakor rész-díjjegyzéket állíthat ki és a 2013. június 29. napjától hatályos

DSz. 17/B. § b) pontja alapján, ha a végrehajtást kérő által előlegezendő költségtérítés és munkadíj összege nem térült meg, abban az esetben kötelezhető az előlegezésre köteles végrehajtást kérő a díjjegyzékben feltüntetett összeg megfizetésre. Így a végrehajtó a végrehajtási eljárás szünetelés megállapításakor nem jár el jogszabálysértően, ha a DSz. 17/B. § b) pontjában foglaltak értelmében felhívta a végrehajtás kérőt a díjjegyzékben szereplő összeg megfizetésére.

Kifogás a díjjegyzékben feltüntetett irattárolási díjként és iratkezelési költségek kapcsán

A gyakorlatban előfordul, hogy a kifogást előterjesztő azért sérelmezi a díjjegyzéket, mert a végrehajtó olyan tételeket számít fel a díjjegyzékében (pl. irattárolási díjat, iratkezelési költséget), amelyeket a DSz. 13.§ a)-e) pontjai alapján készkiadásként nem mutathatók ki.

Álláspontom szerint alapos az előterjesztő fél erre vonatkozó kifogása. Bár a DSz. 13. § e) pontjában a végrehajtás foganatosításával felmerült más költségeket a törvény nem sorolja fel kimerítően, azonban e körben készkiadásként olyan költségek számolhatók el melyek összecszerúsége számlával igazolható. Így megállapítható, hogy irattárolási és iratkezelési költségek felszámításának a DSz. szerint nincs jogszabályi alapja. Ezen tételek tartalmilag is a Dsz. 16. § alapján a költségátalányba tartozó tételek. A DSz. 16. § (1) bekezdése szerint a 13.§-ában nem meghatározott költségeken felül a végrehajtót költségátalány illeti meg. Ezek a kiadások a végrehajtás foganatosításával össze nem függő kiadások a végrehajtó számára a költségátalány tételben kerülhetnek elszámolásra, így ezen tételekre a végrehajtó nem jogosult. Erre tekintettel a bíróság a végrehajtó intézkedését a DSz. 22.§ (1) bekezdésében írt jogkörében eljárva módosíthatja és az így meghatározott tételek felszámítását a rész-díjjegyzékből mellőzi.